

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Čudno oblečeni človek je dvignil glavo in odgovoril s smešno visokim, prevpitim glasom:

»Good lack — kaka sreča —! Vi ste, Tom —? Odkod pa ste se vzeli —? In kam ste namenjeni? Lahko si mislite, kako sem vesel, da vas vidim, če je treba!«

In šele po tem pozdravu se mu je zdelo vredno, da se je zanimal tudi za žival.

»Kaka žival pa je tisto tamle?« je vprašal.

»Črni panter je, kakor vidite.«

»Črn panter —? V Arkansasu —? Zanimivo —? Odkod pa je prišel sem v naše blagoslovljene kraje?«

»Na krovu je bil, naš sopotnik je. V vodo je skočil.

Izognite se mu! Brž!«

Čudak je zahihital.

»Oho —! Teta Droll ne beži pred nikomer in tudi ne pred panterjem, pa najsi je črn, bel, moder ali pa zelen!

Povejte ali ga smem ustreliti?«

»Seveda! Pa ne bo se vam posrečilo!«

»Tako —? Bomo videli!

Čigav pa je?«

»Last je nekega cirkusa. Čisto na novo so ga naročili, iz Afrike je pravkar prispel.

Brž na drugo stran ladje, teta Droll, sicer je po vas!«

Pa čudak v ženski halji se je smejal. Ni bežal, mojstrski se je izogibal panterju in še v zabavo mu je bil, se je videlo, da se sme poigrati z živaljo. Vmes pa je govoril s Črnim Tomom:

»Ne bo se mi posrečilo —? Kaj pravite —? Bode te že videli! Če bi ga le smel ustreliti —.

Kam pa pravzaprav naj pomerim, če je treba?«

»V oko!« je dejal Old Firehand.

»Well —! Bom poskusil. Le bliže mi mora priti.«

Odložil je veslo in vzel puško, ki je ležala poleg njega.

Naglo sta si prihajala bliže panter in splav. Srepa je gledala žival novega nasprotnika, ki je dvignil puško in pomeril.

Dva strela sta počila, lovec je izpustil puško, prijel za veslo in okrenil splav. Panter je izginil.

Vse se je zgodilo v nekaj hipih. Valovi so se zavrtinčili, žival se je borila s smrtjo, še enkrat je priplavala na površje niže pod ladjo, mrtva je bila, nekaj sekund je plavala na valovih pa izginila.

»Mojstrski strel!« je pohvalil Črni Tom in potniki so mu pritrjevali. Le lastnik živali je klel.

»Ne!« je dejal čudak na splavu. »Dva strela sta bila! V vsako oko eden, kakor ste naročili.

Kam pa je namenjen tale parnik, če je treba?«

Tudi kapitan je prišel gledat dvoboj med splavom in panterjem.

»Kakor daleč bo vode,« je odgovoril.

»Vkrca! bi se rad, zato sem si sestavil splav.

Bi naju sprejeli?«

»Če plačate, gospá — ali gospod! Res ne vem, kaj ste pravzaprav in za koga vas naj pogledam.«

»Za teto, sir! Jaz sem namreč teta Droll, razumete, sir, če je treba!

In plačal tudi bom, plačal v denarju ali pa v nuggetih — zlatih zrnih — če je treba, sir!«

»Pa pridite! Brž! Poskrbeli bomo, da čim prej odrinemo s tega nesrečnega mesta.«

Spustili so vrvasto lestvo.

Najprvo je priplezal na krov deček, puško je nosil vkljub svoji mladosti, za njim pa čudak v napol ženski obleki. Splav je prepustil valovom.

Radovedno so ga gledali potniki.

III.

Teta Droll.

Tudi cornel je opazil čudno postavo na splavu in videl, kako je neznanec opravil s panterjem. Smejalo se je, ko je čul ime teta Droll, ko pa je čudak stopil na krov, mu je smeh izginil z obraza, obrvi so se mu nasršile in sumljivo je gledal.

»Tale človek,« je pravil tovarišem, »ni prav nič tako smešen, kakor se kaže! Povem vam, da se ga je treba čuvati!«

»Moški je —?«

»Seveda! In nevaren človek!«

»Nevaren —?« se je smejal tramp. »Taka šema —? Čemu pa hodi okoli takó smešno našemljen?«

»Ni prav nič smešno našemljen, ti rečem! Tale človek je čudak, — obenem pa je najnevarnejši policijski vohun, kar jih hodi po zapadnih državah! Detektiv je!«

Tramp se je smejal.

»Pshaw —! Tale človek — pa policijski vohun, detektiv? Vse ti verjamem, kar hočeš, le tega ne! Tale človek ni detektiv!«

»Pa je!«

»Ga takó dobro poznaš?« je vprašal tramp zbadljivo.

»Seveda ga. Le tega nisem vedel, da je tale človek Teta Droll. Srečal sem ga v Fort Sullyju ob Missouriju, enega naših si je poiskal in ga spravil na vrv, — on sam, nas pa je bilo nad štirideset!«

Danes pa zvem, da je tale človek tisti, ki mu pravijo Teta Droll. Prej sem o teti Droll le toliko vedel, da je čudak in trapper in da živi v prijateljstvu z vsemi rdečimi rodovi, ker je zabaven, vesel in smešen človek. In teta Droll, kakor čujem, je tisti policijski pes —!

»Zakaj pa mu niste tistikrat v Fort Sullyju kar štirideset lukenj navrtali v kožo?«

»Ne! Ta človek ne dela s silo, ampak s prekanjenostjo. Le poglejte si ga! Njegova majhna, zvite oči! Mravlja v najgostejši travi mu ne uide, vam rečem! Z največjo ljubeznivostjo in prijaznostjo se vam približa in se spravi nad svojo žrtvo in zapre past, še preden bi utegnil kdo le samo misliti, kaj se godi.«

»Te pozna?«

»Ne verjamem. Tistikrat se ni zmenil za mene, mnogo let je medtem minilo in spremenil sem se.«

Cornel je pogladil svoje izzivalno rdeče lase in nadaljeval:

»Mislim pa, da je bolje, če se mu lepo tiho skrijemo in če nas ne opazi. Upam namreč, da se nam bo na temle krovu posrečil dober udar, in ne želel bi si, da bi nam bil napoti.«

Medtem je »teta Droll« zlezal čez ograjo in se ozrl po krovu. Prav nič ni kazalo, da bi bil takó strašno nevaren, kakor ga je naslikal cornel svojim ljudem. Nasprotno, potniki so se komaj vzdržali smeja, ko so ga zagledali.

Ze od daleč je bil vprav čuden. Na glavi mu je tičalo nekaj, kar ni bilo ne klobuk ne kučma in ne kapa, pa je bilo vse ob enem. Iz petih kosov je bilo sestavljeno njegovo pokrivalo. Srednji kos je čepel na temenu in je bil podoben prevrnjenemu lončku, zadnji kos je segal na tilnik, prednji na čelo, služil je najbrž za nekak senčnik, desni in levi kos pa sta bila podobna zaklopkam in sta pokrivala ušesa.

(Dalje sledi.)

Zračna pošta po severnih pokrajinah.

Ruski sovjeti so vpejali z najbolj proti severnemu tečaju ležečimi kraji zračni promet. Od 15. januarja sprejema pošta v Moskvi pisma in zavojce z naslovom na Tixie zaliv, rt Hellen, rt Schmied, rt Providence in otok Dixon. Vse te omenjene točke ležijo najbolj oddaljeno proti severu in so odete v temo polarne noči. Prvo poštno letalo je odletelo 20. jan. iz Moskve proti Waigach otoku. Druga letala letala so se in se bodo dvignila v zrak 10., 15. in 27. febr. in se bodo še 10. in 15. marca. — Vpeljava omenjene poštne službe tvori prvo redno zvezo severnih ruskih kolonij z domovino. Pri najbolj severnih ruskih naselbinah gre za vrmenoslovske postojanke, za lovce na kožuhovalo, za zemljoslavce, ki iščejo rude, in za uradnike, ki dajejo severnim domačinom nasvete za umno rejo severnih jelenov. Pred uvedbo zračnega prometa so te znanstvene postojanke zelo neredno obiskovale ladje, kar je pa bilo tolikokrat preveč težavno in naravnost nemogoče ter popolnoma izključeno.

Kje rak najboljše žanje?

Uradno angleško statistično letno poročilo navaja podatke o razširjenosti ušnega, jezičnega, goltnega, črevesnega in želodčnega raka (druge oblike so bolj redke). Med žrtvami bolezni je najmanj duhovnikov rimsko-katoliške veroizpovedi. Na drugem mestu je domača anglikanska duhovščina. Nato sledijo v naraščajočem vrstnem redu ostali poklici in sicer: bančni uradniki, godci, čevljarji, zidarji, železničarji, fotografi, mlinarji, kmetje, ilvarji, kurjači v plinarnah, klobučarji, tkalci, natakariji, usnjariji in brusarji. Zadnji poklic izkazuje največ smrti radi raka.

1 milijon sekund

je nekaj manj nego dva tedna, 1 bilijon sekund je več nego 30.000 let.